

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1471/2025
27.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бојана Крстића, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу 2К. бр. 199/24 од 23.06.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-399/25 од 14.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Крстића, адвоката Горана Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу 2К. бр. 199/24 од 23.06.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-399/25 од 14.10.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) Законика о кривичном поступку у вези члана 453. ЗКП, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу 2К. бр. 199/24 од 23.06.2025. године, окривљени Бојан Крстић оглашен је кривим да је у саизвршилаштву извршио кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 5 година. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде, док је ради остваривања имовинскоправног захтева оштећена упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-399/25 од 14.10.2025. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Бојана Крстића и пресуда Основног суда у Брусу 2К. бр. 199/24 од 23.06.2025. године је преиначена, па је окривљени Бојан Крстић оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву

из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и за исто је осуђен на казну затвора у трајању од 5 година, а истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву на начин наведен у изреци пресуде, док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована.

Бранилац окривљеног Бојана Крстића, адвокат Горан Тодоровић поднео је захтев за заштиту законитости наводећи да истим побија само другостепену пресуду, с тим што из садржине поднетог захтева произлази да се захтевом побијају обе нижестепене одлуке, а због повреде закона из члана 439. тачка 1) и члана 453. Законика о кривичном поступку и члана 61, 88. став 1. и члана 204. Кривичног законика, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, другостепену пресуду преиначи и уважи жалбу браниоца, те ослободи од оптужбе окривљеног на основу члана 423. тачка 1) Законика о кривичном поступку.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је у побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 453. ЗКП суштински указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, са образложењем да иако је жалба против првобитне првостепене пресуде изјављена само у корист окривљеног, другостепеном пресудом је промењен опис кривичног дела, те су додати елементи кривичног дела који нису постојали, па је новом другостепеном пресудом окривљени оглашен кривим за радњу извршења у коју су додати елементи кривичног дела.

Овакви наводи браниоца окривљеног су од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

Одредбом члана 453. ЗКП прописано је да, ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је пресудом Основног суда у Брусу 2К. бр. 144/21 од 25.09.2024. године окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. (без означавања тачке тог става) у вези члана 33. Кривичног законика и за исто је осуђен на казну затвора у трајању од пет година, а која пресуда је решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-759/24 од 18.12.2024. године укинута и списи предмета су враћени првостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Основног суда у Брусу 2К. бр. 199/24 од 23.06.2025. године окривљени оглашен кривим да је извршио у саизвршилаштву кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и за исто је осуђен на казну затвора у трајању од 5 година, а након што је против такве пресуде бранилац изјавио жалбу, другостепени суд је након одржаног претреса, преиначио првостепену пресуду и окривљеног огласио кривим за кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и осудио га на казну затвора у трајању од 5 година.

Упоређивањем правних квалификација кривичног дела, овај суд налази да је очигледно да је окривљени оглашен кривим за кривично дело за које је и ранијом првостепеном пресудом оглашен кривим, а изменама учињеним у изреци другостепене пресуде („тако што је НН лице пришло улазним двокрилним алуминијумским вратима ПТР „Трапић маркет“...“ уместо „тако што је пришао улазним двокрилним алуминијумским вратима ПТР „Трапић маркет“..“) које представљају измене уподобљене утврђеном чињеничном стању, и крећу се у границама оптужног акта, окривљеном није стављена на терет већа количина криминалне активности, те оваквим додавањем у изреку, пресуда није измењена на штету окривљеног ни у погледу правне квалификације кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, нити у погледу кривичне санкције, јер је окривљени осуђен на исту кривичну санкцију. С обзиром на напред наведено неосновани су супротни наводи браниоца изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости да је оваквим поступањем другостепеног суда учињена наведена повреда закона.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и образлаже да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 88. став 1. ЗКП, јер суд није правилно ценио признање окривљеног, а осим тога наводи да признање окривљеног није поткрепљено другим доказима, да је реч о непотпуном признању јер окривљени није признао све радње за које је оглашен кривим, а којим наводима бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 88. и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, у образложењу захтева бранилац окривљеног не наводи у чему се конкретно састоји означена повреда закона.

Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји,

обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, па је сходно томе Врховни суд оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**